

ПЕША ДО КРАЯ НА ГРАДА

Пеша да края на града,
а може би и по-нататък
където въздух и вода
придават свежест в отдих кратък.
На юг реша ли да вървя,
Родопите ще ме посрещнат.
Дори не мисля и да спра,
щом стъпките ми преподреждат.
По склона, топъл и зелен
денят след мен ще проговори,
че трудно му е като мен
да търси светлите простори
и само с ходене пеша
или възседнал колелото
е най-добре да разреши
застоя... или пък каквото
все трупа делникът ми сив –
зает и вечно недоволен...
Било какво било – спестих си
досадата да съм затворен...
И ето ме – сега вървя
/не мисля даже и да спирам/
до там, където синева
над мен широко се простира.
И сякаш птица съм и в мен
разтварят се крила за полет,
се чувствам млад и вдъхновен
тъй сякаш влизам в нова пролет...
В пътеки всякакви снова
завързани на стегнат възел,
но знам – в живота ми една
подрежда сложния му пъзел,
във който здравето тупти
и съхранява в мен човека
и шепне ми – „Върви, върви –
не бързай, може и полека.”
Щом този глас е буден в мен
и мога още да се движа,
аз всички мои бъдни дни
във наниз светъл ще нанижа.

Автор: Христина БОРИСОВА